

TEATR
ZARODKOWSOMBIE

DYREKTOR I KIER. ARTYSTYCZNY: MAREK OKOPIŃSKI
KIEROWNIK LITERACKI: STANISŁAW HEBANOWSKI

AGNIESZKA OSIECKA

NIECH NO TYLKO
ZAKWITNĄ
JABŁONIE

Teatr Polski w Poznaniu

TEATR POLSKI
W POZNANIU

Agnieszka Osiecka NIECH NO TYLKO ZAKWITNĄ JABŁONIE

Opracowanie muzyczne: Andrzej Mundkowski

Reżyseria: Jowita Pieńkiewicz

Choreografia i współpr. reżyser.: Eugeniusz Papliński

Scenografia: Teresa Ponińska

Kierownictwo muzyczne: Ryszard Gardo

Asystent reżysera: Zdzisław Wardejn

Asystent choreografa: Jadwiga Żywczak

Kierownik zespołu instrumentalnego: Leszek Wodziński

PRZED WOJNĄ

Entrepreneur

Gość który płaci

Kokota Mimi

Cnotliwa Zuzanna

Inżynier

Metropolitaine Manekin

Buba, kobietka luksusowa

Chłop ze wsi

Pan Walery Wątróbka

Rebeka

OSOBY KOMEDII:

Tadeusz Wojtych

Leonard Pietraszak **TADEUSZ WOJTYCH**

Janina Ratajska

Aleksandra Koncewicz

Sławomir Pietraszewski

Sława Kwaśniewska

Stanisław Owoc

Wirgiliusz Gryń

Eugeniusz Kotarski

Kazimiera Nogajówna

Hanna Wróblówna

PO WOJNIE:

Organizator

Kolega z wojska

Ob. Suszkowska Maria

Zuzanna reakcjonistka

Szary człowiek

Buba, artystka estradowa

Kułak

Pan Walery Wątróbka

(po wojnie Rebeki już nie ma)

CZEŚĆ I PRZED WOJNĄ

1. URZĄDZAMY SIĘ. KUPUJEMY. SPRZEDAJEMY.

Entreprener	Tadeusz Wojtych
Inżynier	Sławomir Pietraszewski
Metropolitaine Manekin	
Panie z towarzystwa	Irena Grzonka Jadwiga Żywczak Aleksandra Koncewicz
Kokota Mimi	Janina Ratajska
Gość który płaci	Leonard Pietraszak
Buba, kobiątka luksusowa	Sława Kwaśniewska
Dziewczynki	Wanda Elbińska Jolanta Bijaldowa Ewa Generalczyk Ewa Tarajkowska
Chłop	Wirgiljusz Gryń Stanisław Owoc

Inteligenci

Jan Ibel
Henryk Machalica
Zbigniew Bebak
Zdzisław Zachariusz
Hanna Róblówna
Kazimiera Nogajówna

Rebeka

Rajmund Jakubowicz

Włamywacz

Zdzisław Wardejn

Ubogi zakochany

Zygmunt Malanowicz
Leszek Dąbrowski

Gazeciarz

Eugeniusz Kotarski
Stanisław Owoc

Z Ferajny

Danuta Wiłowicz

Marcinowa

2. ZARABIAMY. GOŚĆ KTÓRY PŁACI MA DUŻO PIENIĘDZY. DZIEWCZYNNKI — WCALE ICH NIE MAJĄ.

Gość który płaci

Leonard Pietraszak

Girlsy

Wanda Elbińska
Jolanta Bijaldowa
Ewa Generalczyk
Ewa Tarajkowska

3. KOCHAMY. NIE KOCHAJĄ NAS. REBEKA PŁACZE.

Rebeka

Hanna Róblówna
Kazimiera Nogajówna

Inżynier

Metropolitaine Manekin Sławomir Pietraszewski

Cnotliwa Zuzanna

Aleksandra Koncewicz

Ubogi Zakochany

Zdzisław Wardejn

4. CZYŹYAMY POWIEŚĆ W ODCINKACH. MAMY ZŁY GUST.

Entreprener

Tadeusz Wojtych

Buba, kobietka luksusowa

Sława Kwaśniewska

Olgiard Rychon
bohater powieściowy

Sławomir Pietraszewski

Rewelersi

Zbigniew Bebak

Jan Ibel **Zbigniew Stawarz**
ANDRZEJ SAAR

Henryk Machalica

Zdzisław Zachariusz

Eugeniusz Kotarski

Czytelnik

oraz:

Jolanta Bijaldowa, Wanda Elbińska, Ewa Generalczyk, Irena Grzonka, Kazimiera Nogajówna, Janina Ratajska, Ewa Tarajkowska, Jadwiga Żywczak, Leszek Dąbrowski, Rajmund Jakubowicz, Leonard Pietraszak, Zdzisław Wardejn.

5. RÓŻNYMI SIĘ POGLĄDAMI. ZUZANNA JEST BOGATA, A CHŁOP ZE WSI — BIEDNY.

Chłop ze Wsi

Wirgiljusz Gryń
Stanisław Owoc

Cnotliwa Zuzanna

Aleksandra Koncewicz

Inżynier Sławomir Pietraszewski
Metropolitaine Manekin

Entrepreneur Tadeusz Wojtych

Ułani
ANDRZEJ SAAR
Zbigniew Bebak
Jan Ibel
Henryk Machalica
Zdzisław Zachariusz

6. BAWIMY SIĘ ZA GROSZE U CIOTKI „POD
PYZAMI”. NIEKTÓRZY NAWET NA KREDYT.

Ciotka Marcinowa Danuta Wiłowicz
Manusia Irena Grzonka
Włamywacz Rajmund Jakubowicz
Fruzia Jadwiga Żywczak
Zalany Stanisław Owoc
Dziewczyny z Ferajny Aleksandra Koncewicz
Kazimiera Nogajówna
Wanda Elbińska
Ewa Generalczyk

Ferajna

Leonard Pietraszak
Tadeusz Wojtych
Zdzisław Wardejn
Leszek Dąbrowski
Eugeniusz Kotarski
Wirgiliusz Gryń

7. NIE MAMY Z CZEGO ŻYĆ. TAŃCZYMY.
PIJEMY.

Jolanta Bijaldowa, Wanda Elbińska, Ewa Generalczyk,
Irena Grzonka, Aleksandra Koncewicz, Sława Kwaś-
niewska, Kazimiera Nogajówna, Janina Ratajska, Ewa
Tarajkowska, Danuta Wiłowicz, Jadwiga Żywczak,
Zbigniew Bebak, Leszek Dąbrowski, Wirgiliusz Gryń,
Jan Ibel, Rajmund Jakubowicz, Eugeniusz Kotarski,
Henryk Machalica, Stanisław Owoc, Leonard Pietra-
szak, Sławomir Pietraszewski, Zdzisław Wardejn, Ta-
deusz Wojtych.

CZEŚĆ II PO WOJNIE

1. SZUKAMY SWOICH BLISKICH. URZĄDZAMY
SIĘ NA NOWO.

Organizator Tadeusz Wojtych
Ob. Suszkowska Maria Janina Ratajska
Kułak Wirgiliusz Gryń
Stanisław Owoc

Złodziej mienia Rajmund Jakubowicz
Zuzanna reakcjonistka Aleksandra Koncewicz
Bohater pozytywny Zdzisław Wardejn
Kolega z wojska Leonard Pietraszak **Zbigniew Stawarz**
Koleżanka z pracy Danuta Wiłowicz
Pan Walery Wątróbka Eugeniusz Kotarski
Krysia traktorzystka Jadwiga Żywczak

oraz:

Jolanta Bijaldowa, Wanda Elbińska, Ewa Generalczyk,
Irena Grzonka, Sława Kwaśniewska, Kazimiera Noga-
jówna, Ewa Tarajkowska, Zbigniew Bebak, Leszek
Dąbrowski, Jan Ibel, Henryk Machalica, Sławomir
Pietraszewski, Zdzisław Zachariusz.

2. ODBUDOWUJEMY SIĘ. NIEKTÓRZY KRADNĄ.

Szabrownicy Rajmund Jakubowicz
Leonard Pietraszak
Wirgiliusz Gryń
Sławomir Pietraszewski
Wanda Elbińska
Jolanta Bijaldowa

Budowniczoie Jadwiga Żywczak
Zdzisław Wardejn
Stanisław Owoc
Zbigniew Bebak
Henryk Machalica
Ewa Generalczyk
Ewa Tarajkowska
Zdzisław Zachariusz

3. PIĘKNE DZIEWCZYNY NIE KOCHAJĄ NAS. MY
— NIE MOŻEMY POKOCHAĆ KOLEŻANKI Z PRACY.

Krysia traktorzystka Jadwiga Żywczak
Zuzanna reakcjonistka Aleksandra Koncewicz

NAJWAŻNIEJSZE OSOBY KOMEDII

ENTREPRENER. Ur. 1904 na Tamce, 1920 — oddany przez matkę (właścicielka straganu z warzywami) na praktykę do cukiernika. Po incydencie z żoną szefa, opuszcza cukiernię i przenosi się do śródmieścia, gdzie kończy kursy hotelarskie. Przez pięć lat pracuje jako kelner. Oszczędza. Za odłożone pieniądze organizuje ze swoją współniczką (patrz Kokota Mimi) trupę artystyczną, która występuje w drugorzędnych lokalach rozrywkowych i kinematografach.

W roku 1937 otwierają własny lokal o dwuznacznym charakterze, który na krótko przed wojną zostaje zamknięty przez policję. W czasie okupacji E. rozstaje się z Mimi i pracuje jako szatniarz. Pierwsze lata po wojnie, spędza bez stałego zajęcia, w licznych rozjazdach (głównie Wrocław, Jelenia Góra, Cieplice). Za odłożone pieniądze zakłada sklep galanterijny przy ul. Ząbkowskiej na Pradze. Nękany domiarami, rezygnuje z interesów i w roku 1948 zgłasza się do przedsiębiorstwa Artos, gdzie pracuje jako organizator imprez estradowych.

KOKOTA MIMI. „Kokota Mimi” — pseudonim artystyczny Marianny Pyzel, urodzonej w Sochaczewie, woj. warszawskie.

Jako piętnastoletnia dziewczyna, Pyzel ucieka z domu i przyjeżdża do Warszawy, gdzie zatrzymuje się u ko-

leżanki. Przez trzy tygodnie pracuje u krawcowej na Wolskiej. Następnie chwytta się różnych zajęć. Jest modelką w szkole sztuk pięknych i fordanserką w pierwszorzędnym lokalu rozrywkowym. Tam poznaje Entreprera (patrz „Entrepreneur”). W trupie artystycznej, którą razem zakładają, występuje w numerze zatytułowanym „Pod różową pończochą”.

Statystuje w filmach „Ada to nie wypada” i „Co mój mąż robi w nocy”. W sierpniu 1939 poznaje reżysera filmowego, który obiecuje jej dłuższą rolę połączoną z wyjazdem na Riwierę francuską.

W czasie okupacji Kokota Mimi handluje jeżdżąc na trasie Kutno—Łowicz—Warszawa.

Schwytana z czterema kilogramami słoniny w czasie ulicznej łapanki zostaje wywieziona na roboty do Niemiec. Tam spotyka Suszkowskiego Wincentego, znanego jej jeszcze sprzed wojny. Wychodzi za niego za mąż, a następnie, po powrocie do kraju (Kwidzyń, woj. gdańskie) rodzi mu trzech synów — Józefa, Macieja i Stanisława.

Po śmierci męża przenosi się do Warszawy. Mieszka przy rodzinie, zatrudniona na pół etatu jako pomoc biurowa w przedsiębiorstwie Artos (tu styka się ponownie z Entrepreneurem, obecnie Organizatorem).

Wszyscy jej synowie kończą wyższe studia i otrzymują zatrudnienie. Zakładają rodziny, mieszkają w dużych ośrodkach przemysłowych na Dolnym Śląsku. Z oka-

zji świąt itp. przesyłają matce odkrytki i drobne upominki.

Ob. Suszkowska ma zatem dużo wolnego czasu, który wypełnia pisaniem listów do instytucji.

REBEKA. Ur. 1918, zam. 1941 w Siemiatyczach. Jedy- na córka Racheli i Jakuba, właściciela sklepu korzennego. Po ukończeniu siedmiu klas szkoły w Siemiatyczach pracuje w sklepie ojca do czasu zamążpójścia za droźnika kolejowego (patrz Ubogi Zakochany). W roku 1936 rodzi syna, Władysława, którego chrzci w obecności rodziny męża w kościele parafialnym w Siemiatyczach.

Wywieziona przez Niemców wraz z grupą ludności żydowskiej w roku 1941 — nie wraca już do Siemiatycz.

Syn, Władysław, znajduje w jej rzeczach fotografię eleganckiego mężczyzny, który nie był jego ojcem.

CNOTLIWA ZUZANNA. Urodzona w bogatej rodzinie ziemiańskiej, spokrewniona przez matkę z Zamoyskimi. Kończy pensję dla pań we Lwowie, a następnie przyjeżdża na karnawał do Warszawy, gdzie zatrzymuje się u krewnych.

Jedną z jej ciotek prowadzi snobistyczny salon literacki, w którym Zuzanna poznaje swoich kolejnych trzech mężów: poetę, automobilistę i śpiewaka operowego. Skompromitowana przewlekłym procesem

z automobilistą udaje się tuż przed wybuchem wojny do Paryża, skąd wraca w roku 1950 jako narzeczona dyplomaty.

Pracuje jako recenzentka w jednym z pism kobiecych. Można ją spotkać na imprezach organizowanych przez przedsiębiorstwo Moda Polska (niezmiennie we fiolkowej woalce).

Z jednym ze swoich mężów ma córkę, również Zuzannę. Wychowuje ją na zagranicznych żurnalach, w ciepłarnianej atmosferze: Szkoła TPD nr 134, a następnie — historia sztuki.

UBOGI ZAKOCHANY. Ur. 1916 w kolejarskiej rodzinie w Siemiatyczach. Kończy dwie klasy gimnazjum klasycznego w Białymstoku. Po śmierci ojca przerywa naukę i wraca do Siemiatycz, gdzie pracuje jako dróżnik pomagając matce w wychowaniu młodszego rodzeństwa. W roku 1935 żeni się z córką kupca korzennego (patrz — Rebeka). Przechowuje szkolne podręczniki łaciny i greki. Po śmierci kolegi kolejarza układa wiersz, który wysyła do Wiadomości Literackich. Otrzymuje odpowiedź: „Pan U. Z., zam. w Siemiatycze-Węzeł. Nie wykorzystamy”.

Zmobilizowany w roku 1939 ginie zaraz na początku wojny nie opuszczając swojego powiatu.

GOŚĆ KTÓRY PŁACI. Urodzony w łódzkiej rodzinie handlowej... „Kto chce nabywać materiały, które

jeszcze drugie pokolenie otrzyma w spuściźnie, niech kupuje towary w widzewskiej manufakturze sp. akc. w Łodzi..." W roku 1919 wycofuje część kapitałów i przenosi się do Warszawy, gdzie spekuluje zbożem, a następnie, przez krótki okres pracuje na posadzie rządowej.

W latach dwudziestych Gość który płaci rezygnuje z kariery urzędniczej i staje się udziałowcem firmy „Elibor” (... „Firma Elibor — przedstawicielstwo Forda na Polskę. Peirwszorządna jakość, doskonałe na polskie drogi — sensacyjna cena. Limuzyna — 2000 dolarów. Kabriolet — 2000 dolarów... Firma Elibor — Ł. J. Borkowski...).

Interesuje się filmem (... „To nie sztuka filmować, wystarczy nacisnąć guziczek, a sam aparat wykona resztę! Kupujcie kamery Pathe Baby i projektory Pathe Kid...”).

Pod koniec lat dwudziestych wycofuje kapitały z obu przedsiębiorstw i angażuje się całkowicie w tzw. „Towarzystwo Polska—Kolonie”. Po paru latach bankrutuje, ogłasza upadłość i wyjeżdża do Brazylii, gdzie obejmuje skromne stanowisko dyplomatyczne.

Na krótko przed zakończeniem wojny pojawia się w Belgii, wraz z nielegalnym transportem kawy. Ranny, odznaczony orderem trzeciej klasy, wraca w 1946 roku do kraju, gdzie dzięki protekcji Kolegi z wojska otrzymuje budkę inwalidzka.

CIOTKA MARCINOWA. Urodziła się, żyła i zmarła w wieku lat 73, w Warszawie, na Starówce. Przez siedem lat prowadziła jadłodajnię „Pod Pyzami”. Dochowała się sześciu synów, pięciu córek i trzydziestu czterech wnucząt. Najstarsza z nich, Mańka Pryszech, zgodziła się na służącą do Stanisławowa, gdzie wyszła za mąż za lwowskiego akordeonistę dorabiającego sobie ulicznym handlem balladami (zielone lub szare kartki z wydrukowanymi tekstami piosenek). Na parę miesięcy przed wybuchem wojny przenieśli się oboje „Pod Pyzy” do ciotki Marcinowej przywożąc ze sobą uciężne lwowskie sztajery (... „Na Kliparowi wielki ruch”...) i przyjemne, jakby cudzoziemskie słowa (np. „hara” — wódka). Najmłodsza wnuczka Ciotki Marcinowej (ur. 1943 na Starówce) wychowywała się na wsi, gdzie ukończyła kursy: traktorowy i samochodowy (patrz — Krysią traktorzystka). Jej cioteczny brat (patrz — Gazeciarz) jest obecnie wybitną postacią literacką i historyczną (Patrz — Pan Walerek).

BOHATER POZYTYWNY: Ur. 1936 w Siemiatyczach, syn dróżnika kolejowego i Rebeki. Sierota. Wychowywał się na wsi, u krewnych, w rodzinie średnio-rolnego chłopca. Tamże, w roku 1949 ukończył szkołę podstawową.

Jesienią przenosi się wraz z trójką kolegów do miasta powiatowego, gdzie pracuje jako robotnik w cukrowni. Zapisuje się do ZMP, organizuje młodzieżową

brygadę pracy. Przez cztery miesiące działa jako instruktor Powiatowego Zarządu ZMP.

W roku 1951 wyjeżdża do Nowej Huty. Redaguje gazetkę ścienną. Bierze udział w Zlocie Młodzieży w Berlinie. W roku 1953 kończy Studium Przygotowawcze i zostaje przyjęty na Uniwersytet. Jest przewodniczącym koła ZMP na pierwszym roku filozofii. Choruje na płuca. Wyjeżdża do sanatorium. Tam pisze wiersze, z których dwa ukazują się w piśmie pt. „Walka Młodych”. W roku 1954 wraca na studia. Współpracuje z amatorskim teatrykiem studenckim. Pisze broszurę pt. „Co przeszkadza naszej Organizacji”. W roku 1958 kończy studia i przez jakiś czas pracuje jako urzędnik w wydziale kultury Stołecznej Rady Narodowej. Obecnie jest nauczycielem w Turoszowie.

KOLEŻANKA Z PRACY. Urodzona w roku 1937 w rodzinie ubogiego rzemieślnika, przy ul. Sieleckiej (Czerniaków). Ojciec, z zawodu pirotechnik, pracował przez jakiś czas w teatryku „Muza” w Parku Sieleckim. Nie wpłynęło to jednak na wyobraźnię dziewczynki. Uczyła się zawsze dobrze, choć nie celującą. Odznaczała się punktualnością i posłuszeństwem wobec rodziców i nauczycieli. Mimo staranności, schludności, z jaką prowadziła kajety otrzymała dwie oceny niedostateczne — z rysunków i z robot ręcznych — i musiała repetować rok.

Następnie ukończyła kurs księgowości i otrzymała pracę biurową w dużym zakładzie przemysłowym. Jako aktywny członek ZMP i przewodnicząca miejscowego koła Ligi Kobiet szybko awansowała na stanowisko naczelnika biura kadr w swoim zakładzie.

Wiosną 1957 roku udaje się po raz pierwszy do fryzjera, a następnie nabywa na ciuchach prawie nową amerykańską sukienkę różowego koloru. Zapisuje się do spółdzielni mieszkaniowej i usiłuje wyjść za mąż za urzędnika z wydziału kultury (patrz — Bohater pozytywny). Udaje się z nim na zabawę do lokalu „Sielanka” (róg Czerniakowskiej i Gagarina). Bohater odmawia i rozgląda się za innymi kobietami. Przyparty do muru — zgadza się, proponuje jednak wspólny wyjazd do Turoszowa. Rozczarowana personalna pozostaje w Warszawie. Daje do Kuriera Polskiego ogłoszenie matrymonialne następującej treści: „Przystojna, z widokami na mieszkanie poszukuje pana na stanowisku, wysokiego, raczej blondyn”.

MAŁOLATEK. Ur. 1944 pod Warszawą, syn nauczyciela i bibliotekarki. Mimo wzorowej opieki dwukrotnie wyrzucany ze szkoły za wagarowanie. W roku 1959 ucieka z domu i udaje się na gapę do Wrocławia. Tam przez jakiś czas sypia na dworcu i w opuszczonych barakach. Złapany na kradzieży w bufecie dworcowym zostaje skazany na rok pobytu w domu po-

prawczym na Dolnym Śląsku (za kradzież i włóczęgostwo).

Korzystając z pomocy Heli (patrz — Hela nowe pokolenie) ucieka z zakładu i ponownie udaje się Wrocławia. Tam przyłącza się do bandy dorosłych opryszków, którym pomaga w sprzedaży kradzionych towarów. Zatrzymany na motocyklu niewiadomego pochodzenia próbuje się bronić i dotkliwie rani pracownika MO na służbie.

Sądzony w trybie doraźnym, poddany nowym metodom wychowawczym, pracuje wraz z grupą chuliganów przy odbudowie Wrocławia. W zakładzie odosobnienia zachowuje się wzorowo. W lokalnej gazecie Głos Więźnia redaguje kącik pt. „Spacerkiem Po Zakładzie”.

Przedwcześnie posiwiiałym rodzicom sprawił wiele radości swoim piewszym kawałkiem młodzieńczej prozy.

HELA NOWE POKOLENIE. Złapana w wieku lat dwunastu na paleniu papierosów w szkolnej łazience wyrobiła sobie — jak twierdzą subtelni rodzice — kompleks zaszczucia. Dziecko jest nerwowe, niecierpliwe, odczuwa ustawiczną potrzebę ucieczki. Czterokrotnie usuwana ze szkoły, dwukrotnie karana. Mimo ciekawych wyników w rzucie kulą — nie powróciła ponownie na stadion. Wykazała charakter

odmawiając ojcu udziału w wycieczce wakacyjnej po Morzu Śródziemnym. Na znak protestu podrzuciła w miejscu pracy ojca petardę inaczej zwaną śmierdzielcem. Po powrocie ze służbowej podróży rodzice zastali wrażliwą dziewczynkę w domu poprawczym na Dolnym Śląsku — (patrz — Małolatek) opisaną przez tamtejszych poetów jako „herszt bandy — zakładówka młoda”.

MANEKIN — INŻYNIER METROPOLITAINE. Postać powołana do życia przez Tytusa Czyżewskiego w sztuce „Słońce i Osieł”. Prawdopodobnie inżynier-magister, starannie poprzednio wychowany w mieszczańskie rodzinie. Jego debiutem architektonicznym jest niechybnie projekt wnętrza lokalu dancingowego „Pierwsza noc” (z fordanserkami i fontanną). W roku 1935 „Kurier Polski” zamieszcza następującą reklamę: „... Różne bywają pierwsze noce... Sami aż nadto dobrze o tym wiemy. A więc po co ryzykować. Najlepiej zrobisz spędzając ją wśród różowych marmurów, prawdziwej roślinności i świetnych tancerek, przy butelce najprzedniejszego szmpana. Pamiętajcie „Pierwsza Noc”...

Niewykluczone, że inżynier przeżył wojnę i dołożył też swoją cegiełkę w odbudowie współczesnej Warszawy. Ołysiał.

JERZY AFANASJEW

NIECH NO TYLKO ZAKWITNĄ JABŁONIE

*Świat nie jest taki zły,
Świat wcale nie jest mdły,
niech no tylko zakwitną jabłonie,
to i milion z nieba kapnie,
i dziewczyna kocha łatwiej —
jabłonie, kwitnące jabłonie,*

*Wszystkim manna pada z nieba,
ludzie mają co potrzeba,
darmo światło, gaz i lokaja.
Śpią od rana do wieczora,
czasem drepcą do kościoła,
a nocą zmęczeni śpiewają:*

*Świat nie jest taki zły,
świat nie jest taki mdły,
niech no tylko zakwitną jabłonie,
babcie wnuczkom bajki klecą,
złote zęby z nieba lecą —
jabłonie, kwitnące jabłonie.*

*Oto chmurka na niebiesiech,
zgadujemy co nam niesie —
biały śnieg, czy srebrne złotówki??
Wszyscy klniemy — toż to skandal,
dzisiaj z nieba — wstyd i granda —
padały gorące parówki...*

*Świat nie jest taki zły,
Świat nie jest taki mdły,
tak kończymy sobaczą melodię:
jabłonie,
kwitnące jabłonie.*

CENA 4,— ZŁ

KIEROWNICY DZIAŁÓW TECHNICZNYCH: Bogdan Iwankowski — Kierownik techniczny, Antoni Hasiński i Zofia Turguła — Pracownie krawieckie, Helena Dubert — Modystka, Czesław Tomczak — Perukarnia, Władysław Makowski — Stolarska, Damazy Guzikowski — Malarska, Stefan Zandecki — Pracownia dekoracyjno-tapicerska, Władysław Mackiewicz — Modelarska, Sylwester Korzeniowski — Pracownia obuwnicza, Florian Grodzki — Ślusarska, Dionizy Gabrysiak — Scena, Tadeusz Molski — Elektrotechnika.

T. P. P. P.